

PO TAURAGNŲ DANGUM

Tauragnų krašto bendruomenės laikraštis

2012 vasaris Nr.34

„Ar iškelsi vėliavą?.. Ne? Šalta?.. Na taip... žiema juk...
Ar iškelsi vėliavą?.. Ne? A, slidinėt į Lenkiją keliauji?..
Na taip, žinoma, negi nepasinaudosi, kai „duoda“ laisvą dieną... O per artimųjų gimtadienius irgi išvažiuoji, jei proga pasitaiko?.. Ne?.. Ach taip, gi supyktų, kad per šventę nebūsi kartu...“

Ar iškelsi vėliavą?.. Ne? Neverta? Nemoka lietuviai švęsti?.. Na taip, bet kalbėdami apie „juos“ iš tikro kalbame apie „save“... Ne?.. Čia ne apie mus?.. Čia apie tuos kitus, ne apie tave ir mane? Žinoma... žinoma...“ (tekstas iš interneto)

O mes ar iškelsime vėliavas? Iškelsime. Juk Vasario 16 dieną valstybinę vėliavą iškelti privaloma. O jeigu būtų neprivaloma? Sausio 13 – ają iškeltų vėliavų miestelyje beveik nesimatė...

Vasario mėnesio jubilėjai Sveikiname!

*Mes negalime daryti didelių darbų žemėje,
tik mažus dalykus su didele meile...*
(Motina Teresė)

50 - metų švenčia **Vita Skudutytė** iš Lukošūnų kaimo, **Bronislavas Šinkūnas** ir **Arturas Mieliauskas** iš Inkartų;

60 metų sukanka **Stasiui Budreikai** iš Tauragnų, **Nijolei Markevičienei** iš Klykių kaimo;

80 metų sukaktį pažymi **Elena Kraujalienė** iš Bajorų kaimo, tauragniškę **Bronislava Žvirblienė** ir **Stanislava Balčiūnaitė** iš Taurapilio kaimo;

85 - metų švenčia tauragniškę **Genovaitė Dindienė**.

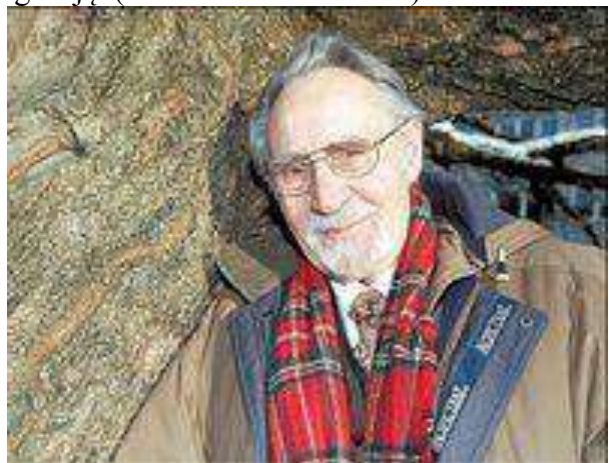
KVIEČIAME

Vasario 15 d. 18 val. koncertas kultūros centre, skirtas Nepriklausomybės dienai. Koncertuos Užpalių kanklininkų ansamblis „Pasagėlė“. Vadovė Loreta Neseckienė.

Vasario 21 d. 18 val. koncertuos **Vytautas Šiškauskas**. Koncertą dovanoja seimo narė **Milda Petrauskienė**.

Š. m. sausio 26 d. Utenos rajono savivaldybės taryba nutarė už kūrybą, Utenos krašto garsinimą, lietuvių kultūros, Rytų aukštaičių tarmės puoselėjimą ir propagavimą suteikti Utenos krašto garbės piliečio vardą žemiečiui aktoriumi **Algirdui Grašiui**.

Sveikiname mūsų žemietį ir spausdiname trumpą autobiografiją. (Nuotrauka iš interneto)

Algirdas Grašys

Trumpas gyvenimo aprašymas

Gimiau 1934 metais kovo 23 dieną Grašių kaime, Tauragnų valsčiuje, Utenos apskrityje. Mokiausi Gaidelių pradinėje mokykloje. Ją baigęs 1944 metais įstojau į Tauragnų progimnaziją. Tai buvo sunkūs vokiečių ir Sovietų sąjungos okupacijos metai. Gerai pamenu ir karo metų išgyvenimus, ir po karo Stalino represijas,

partizanų kovas už Lietuvos laisvę ir pažangiausių žmonių trėmimus į Sibirą. Visa tai jautriai išgyvenau su visais mano tėviškės žmonėmis. Dar ir šiandien kaip legendą pamenu motiną – moterį juodais drabužiais, vaikščiojančią Tauragnų gatvelėmis. Ji neteko trijų sūnų partizanų.

Visas mano gyvenimas nuo pat vaikystės iki 1949 metų buvo susijęs su kaimo žmonių rūpesčiais, darbais, vargais ir džiaugsmais.

1949 m. įstojau į Utenos pirmąją vidurinę berniukų gimnaziją. 1951 m. mokiausi II – oje vidurinėje mokykloje, kurią baigiau 1953 m. Dalyvavau abiejų mokyklų bendrame chore, dainavau oktete, vaidinau visuose spektakliuose, kuriuos režisavo mokytojas ir mūsų klasės auklėtojas Rapolas Šaltenis.

1953 m. įstojau į Vilniaus valstybinės konservatorijos teatrinį fakultetą (dabar Muzikos ir teatro akademija). Baigęs dirbau Marijampolės teatre, rusų dramos teatre, dvejus metus dirbau radijo diktoriumi, kultūros mokykloje dėsciau meninį skaitymą, dalyvavau televizijos statomuose spektakliuose.

Valda Žebelienė

Laisvės gynėjų dienos atminti

Kiekvienais metais mūsų kultūros centre vyksta renginys, skirtas Sausio 13 - osios įvykiams paminėti. Kultūros darbuotojoms tenka gerokai pasukti galvą, ką naujo parodyti, kaip sudominti žiūrovus, kad jie ateitų į renginį. Ir šiais metais meno vadovė Vilma Valienė ir režisierė Loreta Juškėnienė ilgokai dūmojo. Gerai, kad yra visagalis internetas, kur, gerokai panaršius, buvo rasti vienos Vilniaus mokyklos mokinių surinkti jų tėvų ir giminių prisiminimai apie tuos atmintinus sausio įvykius.

Renginys prasideda. Salėje prie stalo sėdi istorijos mokytoja Bronė Juknevičienė ir Jonas Belopetravičius. Jie chronologine tvarka skaito, kas Vilniuje vyko 1991 metų sausio pradžioje. Scenoje prie inscenuoto laužo renkasi dainininkės ir skaitovai. Skamba patriotinės dainos, kurias dainavo Laisvės gynėjai. Giedama giesmė „Marija, Marija“. Skaitomi prisiminimai.

Paklausinėju žiūrovų, kodėl jie atėjo į renginį Laisvės gynėjų dienos atminti. Visiems buvo įdomu, ką parodysime. Apgailėstavo, kad montažas buvo trumpas, nors tęsėsi gerą pusvalandį, džiaugėsi, kad buvo kitoks, negu pernai ar užpernai. Sakė, kad Sausio 13 – osios įvykiai – istorijos puslapis, kurio nevalia pamiršti.

Nėra parašyti žodžiai, kuriais galima apibūdinti žmonių, stojusių prieš tankus ir prievartą plikomis

1965 m. buvau priimtas į naujai sukurta Valstybinį jaunimo teatrą. Čia suvaidinau apie 70 didesnių ir mažesnių vaidmenų. Moljero spektaklyje „Skapeno klastos“ sukūriau tarno Silvestro vaidmenį Rytų aukštaičių tarme... Tai buvo pirmas atvejis, kai teatre suskambo uteniškių tarmė. .. Vėliau surinkau savo tėviškę girdėtus nutikimus apie pacukus ir juos papasakojau Povilo Mataičio vadovaujamame liaudies muzikos teatre, televizijoje... Nuo tada pacukai, skaitomi uteniškių tarme, paplito Lietuvoje...

Man liaudies išmintis ir gražioji Rytų aukštaičių tarmė atvėrė kelius į estradą. Pacukai perplaukė ir Atlantą. Lietuviškų enciklopedijų autorius Bronius Kviklys (uteniškis, gimęs ir augęs Daugailiuose) pasakė: „Neapgausi, tu čia ne apie pacus mūsų tarme kalbėjai, o apie okupantus“.

Su „Armonikos“ ansambliu, pasivadinęs „Bračo iš pa Utenas“ pseudonimu, Lietuvos miestuose ir kaimuose koncertavau 15 metų.

P.S. Pacukai neišnyko, jie ir dabar sėdi aukštuose postuose ir aruoduose grūdus čečkavoja...

rankomis, didvyriškumą. Nėra žodžių, kuriais galima apibūdinti išlaisvintą iš priespaudos tautą. Minėdami Sausio 13 – ają, galime jiems tik padėkoti už tai, kad išdrįso pasakyti TAIP mūsų nepriklausomybės ir laisvės idėjai. Lietuva yra pirmoji valstybė, išsilaisvinusi iš Sovietų sąjungos priespaudos. Didžiukimės tuo, kad sugriovėme, bet nepamirškime ir kurti.

TAURAGNUOSE DAR VIENA PREMĖRA. MINTIMIS PO SPEKTAKLIO DALINASI REŽISIERĖ LORETA JUŠKĖNIENĖ IR ŽIŪROVAI

Loreta Juškėnienė

„Jis paskutinįsyk atsigrėžė pažiūrėti, kur nuėjo Laikas“, - šiais Tomo Vulfo žodžiais vasario 3 d. Tauragnų kultūros centre prasidėjo mėgėjų teatro spektaklis pagal V. Miliūno apsakymą „Tėvas ir sūnus“.

Kodėl pasirinkau būtent šį kūrinį? Sunku atsakyti. Perskaičiau gausybę novelių, pjesių ir apsakymų. Ieškojau ko nors įdomaus ir neįprasto. Šiame kūrinyje radau tai, kas sudomino ir vaidintojus ir žiūrovus. Palietėme skaudžią ir visais laikais labai aktualią žmonijos bėdą – alkoholizmą. Ši bėda ir šiandien slankioja tarp mūsų, griaudama šeimas, santykius, likimus, žalodama sveikatą.

Manau, kad vaidintojams pavyko perteikti pjesės veikėjų tarpusavio santykius, jausmus, nuoskaudas ir išgyvenimus. Iš salėje tvyrojusios tylos supratau, kad „užkabinome“ kiekvieną ten

sėdintį, palietėme žiūrovo sielą, vadinasi, tikslas pasiektas.

O aš dar kartą noriu padėkoti žiūrovams už nuoširdžius atsiliepimus apie spektaklį, linkėjimus ir sveikinimus vaidintojams. Taip pat noriu pasidžiaugti, kad po premjeros „Moko“ teatras gavo dovaną - namų kino aparatūrą, kurią padovanojo Utenos r. savivaldybės tarybos narė, Tauragnų krašto Garbės pilietė ponija Nijolė Dumbliauskienė. Dėkojame už dovaną.

Režisierę sveikina seimo narė **Milda Petrauskienė**

Gražina Grašienė. Paliesta skaudi, aktuali tema. Pateikta ne pamokslu, ne vulgariu humoru, papasakojant tragišką vienos šeimos istoriją. Tik vienos... O kiek panašių likimų šalia mūsų?

Žiūrint pastatymą, džiugino įtaigi vaidyba, artistų pasitikėjimas savimi, tikėjimas tuo, ką nori mums pasakyti. Vaidinančiųjų jaudulys jau liko užkulisiuose. Manau, jog taip yra todėl, kad žmonės tikrai daug, nuoširdžiai dirba, repetuoja, įsijaučia į vaidmenis.

Smagu, kad Loreta savo kantriu, ramiu kasdieniniu darbu, geru žodžiu, šypsena, spindinčiom akim suburia aplink save vis gausesnį aktorių būrį. Jaučiama jos ranka ir sceną papuošiant, ir kitus renginius organizuojant.

O mes, žiūrovai, linkėdami sėkmės, naujų idėjų, lauksime kitų pastatymų, tikėdamiesi, kad taip aukštai užkėlę kartelę su debiutiniu „Paskutiniu kavalieriumi“, Loreta ir visas „Moko“ kolektyvas nenuleis jos, o vis augs ir tobulės.

Nijolė Peleckienė sakė, kad jai labai patinka Loretos Juškėnienės režisuoti spektakliai. Visada labai gražios dekoracijos, tinkamai parinkta muzika. Nijolė ypač džiaugėsi debiutavusiu artistu – Valdu Kavaliausku, kuris, pasak moters, puikiai susitvarkė su vaidmeniu.

Patiko jai ir Vido Juknevičiaus, Alvydo Danausko vaidyba, o ir kiti artistai, kaip sakė Nijolė, buvo savo vietoj. Moteris pasidžiaugė, kad pritraukiamas jaunimas, ir šiame spektaklyje pamatė naują artistą – Mantą Gineitį. Dar moteris pridūrė, kad ją visada imponuoja Vijoless Budvytienės balsas, net šiurpulys apima, kai ji kalba.

Kritinių pastabų ji neturėjo, spektaklis buvo, kaip sakė Nijolė, apie tikrą gyvenimą, ir jai labai patiko. (Mintis užrašė **Danguolė Grabauskienė**).

Scena iš spektaklio

Sveikina Utenos r. savivaldybės kultūros skyriaus vedėja **Jūratė Misiūnienė**.

Taip pat sveikino kolegos iš Utenos kultūros centro - Irena Leikauskienė, Šarūnas Kunickas, Leliūnų mėgėjų teatro atstovai.

Ligita Balčiūnienė „Mokui“

Žinau, tai ne dienos ir ne
savaitės vaisius
Sunoko po Tauragnų dangumi,
Jam net žiemos speigai
nebaisūs,
Jei jį su meile augini.

Kad mylit teatrą, jūs įrodėt,
Ką darėt – viskas iš širdies,
Juk nesušildys net paklodė,
Jei nebus degančios minties.

Iš kur pas jus šitiek idėjų?
Manau, tai Dievo dovana.
Ir kad sušilo mūsų širdys –
Tai tikrai jūs visų dėka.

„Moko“ artistai su seimo nare **Milda Petrauskienė** po premjeros.

Vasaris – tai ir švento Valentino mėnuo.

Ruošdama naują
laikraščio numerį galvojau,
ką parašyti šia tema, ką
pakalbinti. Sustojau ties
vyresniąja karta, ties tais,
kurie savo gyvenimo kelyje
jau daug matė, daug
išgyveno. Vyresnioji karta
jaunystėje tokios šventės
neturėjo, tačiau tai
nereiškia, kad jie nemokėjo
ar nemoką mylėti. Juk rodyti
dėmesį ir meilę artimam
žmogui reikia kiekvieną
dieną, nelaukiant vasario 14
– osios. Tie, kurie kartu
išgyveno daug metų, matyt,
suprato šią tiesą ir sugebėjo
taip gyventi. Galvodama
apie tai pasiūliau Bronei
Juknevičienei temą –
pakalbinti kelias poras,
kurios kartu jau 50 ir
daugiau metų. Tokių
laimingųjų ji Tauragnuose,
žinoma, rado. Tai gi
pasakojimas apie juos.

Danguolė Grabauskienė

Bronė Juknevičienė

Paprastos, gražios istorijos

Per visą laiką, kiek jau rašau į laikraštį „Po Tauragnų dangum“, gal labiausiai džiaugiuosi šiuo straipsniu. Nes šiandien rašau apie žmones, kurie 50 ir daugiau metų nugyveno kartu. Apie žmones, kurie nebijo pasakyti, kad myli vienas kitą, kurie prieš daug metų prisiekė vienas kitam „ir džiaugsme, ir varge mylėti vienas kitą“ ir tos priesaikos laikosi. Džiaugiuosi, kad Tauragnuose suradau tokių tikrų gražių istorijų. Šitos šeimos papasakojo apie savo gyvenimą, atsakė į klausimą, kas jiems padėjo taip ilgai likti kartu. Pamatysit, kad jokių sudėtingų receptų jos neturi. Tik meilę, ištikimybę ir pagarbą vienas kitam. Ir suvokimą, kad gyvenimas šeimoje – tai nuolatinis mokymasis gyventi kartu. Vienoks jis, kai dar jauni, tik susituokę, kitoks, kai gimsta vaikai ir padaugėja rūpesčių, o dar kitoks, kai vaikai išvažiuoja ir vėl vyras ir žmona lieka tik dviese. Ir vėl mokosi būti kartu, rūpintis, nes jau ir ligos užpuola. Žodžio „myliu“ dažnas jau nebesako, bet jaučia meilę ir ją supranta. Perskaite šių tauragniškių patarimus jaunoms šeimoms irgi nieko naujo nerasite, gal net senamadiška pasirodys. O kas sako, kad šeima – tai naujas išradimas? Vertybės keičiasi, bet tai, kuo gyvena šitos šeimos – amžina ir nekintama.

Valeriją ir Juozą Danauskus radau besidarbuojančius namuose. Vyras rūpinosi krosnimis, namų šeimnininkė triūsė prie viryklės. Kol varčiau šeimos albumą, baigė virti pietūs, todėl galėjome kalbėtis. Atsiprašau, jei ne visai tiksliai parašysiu, kurie kieno žodžiai. Valerija ir Juozas Danauskai pasakojo papildydami vienas kitą, prisimindami tuos pačius įvykius, atrodo, net mąstė apie tą patį.

Jie pasakojo, kad pokario metais Tauragnuose senojo mokykloje būdavo šokiai. Žmonės buvo labai išsiilgę pramogų, tai sueidavo ir mokytojai, ir miestelio jaunimas. Elektros nebuvo, ant krosnies stovėdavo žibalinės lempos... Bet koks buvo linksmumas, noras ką įdomaus sugalvoti! Šokiai būdavo ne šiaip tik pasišokimas, o su programa: mokytojai kokią veiklą pastatydavo, o per pertraukas tarp šokių skambėdavo dainos. Ir dar kaip skambėdavo, nes žmonių salėje būdavo tiršta. Tuomet dar panelė Valerija irgi labai mėgdavo dainuoti. Šokiuose jie ir pamatė vienas kitą. Kaip sako Juozas, „1954 – 1955 metais jau buvo kažkokia šiluma...“. Susituokė 1956 metais rugsėjo devintą. „Jeigu pajunti,

kad meilė tokia, jog gali paaukoti savo gyvybę, tai gali eiti prie altoriaus. Meilė nesensta. Tai taip ir gyvenam iki šios dienos“, - taip Juozas Danauskas paaiškino ir kodėl pasipiršo, ir kodėl jų šeima tokia tvirta. Vestuvėse dalyvavo tik artimieji, sutuokė Skiemonių klebonas (dabar jau miręs). Pinigų už „šliubą“ nenorėjo imti, bet Juozas nemačiom į knygą įdėjo 100 rublių (tuometiniais pinigais). Bažnyčioje tuokėsi paslapčia, abu buvo iš religingų šeimų, todėl bažnytinė santuoka buvo labai svarbi. „Dėkojame Dievui, kad iki šiol kartu ir laimingi“, - sakė abu Danauskai. O vestuvių pobūvis irgi buvo nedidelis, tik su giminėmis ir artimaisiais.

Laimingos šeimos neaplenkė ir rūpesčiai. Po antrojo sūnaus gimimo Valeriją užpuolė ligos. Gydytojai nieko gero nežadėjo, tik invalidumą visam likusiam gyvenimui, tačiau ligos buvo nugalėtos. Juozas Danauskas sako, kad tik meilė ir ištikimybė padėjo išlikti tvirtiems, tik tai padeda nugalėti visus sunkumus – meilė ir ištikimybė. „Esu tuo tvirtai įsitikinęs“, - kalbėjo vyras. O žmona pridūrė, kad juos sieja ir tvirta, be melo ir pykčio draugystė. Juozas sakė, kad yra impulsyvus, greit užsidega, bet vidinis balsas neleidžia ilgai laikyti pykčio. Ir pabrėžė: „Mūsų gyvenimas – tai bendros pastangos gyventi kartu“. Abiems didžiausias džiaugsmas buvo, kai gimė sūnūs. Juozas Danauskas tik neseniai žmonai pasakė, kad laimingiausias buvo tada, kai sužinojo, jog ji laukiasi pirmo vaiko. Buvo žiema, vyras važiavo į Uteną, tai, atrodo, lyg ant debesų skrido iš džiaugsmo. O Valerija Danauskienė laimingiausia būdavo tada, kai važiuodavo į Kauną aplankyti studijuojančių sūnų. Net dainuodavo kartu: „Jau ilsėjos burės, džiovinos tinklai...“.

Visoms šeimoms Danauskai linki „meilės ir pasitikėjimo vienas kitu Dievui padedant“. Vedybinis gyvenimas sudėtingas, bet sunkumai nugalimi. Kai jau yra šeima, negali taip paprastai išeiti...

Nuotraukoje: Valerija ir Juozas Danauskai praėjus metams po vestuvių (iš asmeninio archyvo).

Pasakoja **Apolonija Marčiulionienė**. „1960 metų rudenį į Tauragnus atvyko aukštas, gražus, tolerantiškas (tuo vėliau įsitikinau) jaunuolis. Tai būsime fizinio lavinimo mokytojas **Leonas Marčiulionis**. Pirmą kartą mes susitikome gatvėje. Su kibiru ir mažamete Bivainių dukryte Audrute (tuomet pas juos gyvenau) ėjau vandens į Bulkienės šulinį. Tai buvo mūsų pirmas pasimatymas... Vėliau Leonas prisiminė: „Pagalvojau – neblogo mergina, gaila, kad ištėkėjusi“. Ėjau su mergaite, tai ir pamanė, kad mano dukra. Vėliau dirbome kartu mokykloje, bendravome, Leonas šoko mano vadovaujamame šokių kolektyve ir ... 1962 metų birželį atšokome vestuves. Vestuvės buvo kuklios: su liudininkais, Birute ir Broniumi Slapšiais, nuvažiavome į Utenos metrikacijos skyrių ir susituokėme. **(Nuotraukoje: jau susituokę Marčiulioniai grįžta iš metrikacijos skyriaus; iš asmeninio archyvo).**

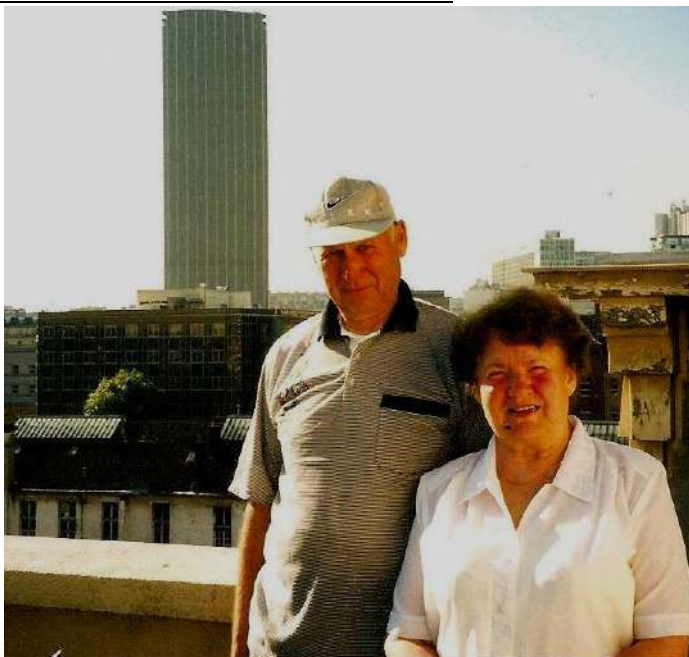

O vestuvių pobūvis buvo smagus: dalyvavo visas mokytojų kolektyvas ir visi kiti darbuotojai. Visi prisidėjo prie puotos organizavimo, labai draugiškai stengėsi. Šventėme dvi paras. Stalas nors ir nebuvo labai gausiai nukrautas, bet buvo labai smagu.

Ir štai praėjo 50 metų. Jau tiek metų, kai mes drauge. Švęsime auksinių vestuvių jubiliejų. Esame laimingi, nes šeima draugiška. Dukros ir žentas labai dėmesingi, paslaugūs. Visiems labai patinka Tauragnuose pas mus pabūti, ir anūkei Rugilei taip pat. Su vaikais susijęs ir įsimintiniausias gyvenimo įvykis. 2001 m. dukra Ina padovanojo kelionę į Londoną. Tai buvo didžiausios svajonės išsipildymas! Tiek metų mokiau anglų kalbos, pasakojau apie Londoną, atrodo, žinojau kiekvieną miesto kampelį. Kai nuskridau į Londoną (ten su Ina prabuvom savaitę), pasirodo, aš tikrai viską žinau – galėčiau būti gide! Leonui irgi buvo gera, kad išsipildė mano svajonė...

Per 50 metų visko buvo: ir džiaugsmo, ir skausmo, visokių negandų. Svarbiausia, kad mums visiems labai gera kartu: draugiškai ir šiltai visada vienas kitą palaikom ir suprantam.

Ką patarčiau dabartiniam jaunimui? Svarbiausia – kantrybė ir tolerancija, pagarba vienas kitam. Būtina stengtis įsijausti į kito gyvenimą, suprasti artimą žmogų. Beje, ir svetimą taip pat..."

Nuotraukoje: 2005 m. lapkritis. Paryžiuje, svečiuojantis pas dukrą Iną (iš asmeninio archyvo)

Dar viena šeima, nugyvenusi ilgą ir gražų gyvenimą kartu – **Bronė ir Juozas Svarauskai**. Nustemba, kai pasakau, kad noriu laikraščio skaitytojams papasakoti apie jų šeimą.

Kai tauragniškiai laikys rankose laikraštį, Svarauskai minės gražią sukaktį – kartu jie jau 52 metus, o susituokė 1960 metų vasario 10 dieną. (**Nuotraukoje: Bronė ir Juozas Svarauskai** savo vestuvių dieną; iš asmeninio archyvo). Buvo tokia pat šalta diena, daug sniego. Į Tauragnų bažnyčią važiavo arkliais pakinkytom rogėm. Nors ir gili žiema, bet vestuvės buvo kaip reikiant – su svotais, pulku ir svečiais.

Iki vestuvių Bronė ir Juozas vienas kitą pažinojo, nes gyveno tik per kilometrą – vienas Pakumšės, kitas Grašių kaime. Artimiau susipažino per krikštynas, kai abu buvo kūmai. Bet Juozą paėmė kariuomenė, tarnavo net ketverius metus, grįžo 1954 metais. Visą laiką susirašinėjo, parašė vienas kitam daug laiškų. Vyriui grįžus iš kariuomenės, dar nekėlė vestuvių. „Ko laukėt?“ – klausiu. Bronė Svarauskienė nusijuokia: „Aš tai nežinau, anas laukė...“. Juozas Svarauskas dirbo traktoristu, lankė įvairiausių kursus, todėl vestuvių data ir nusitęsė. O draugavimas iki vestuvių buvo „kaip visų kaime“. Gegužinės ant Papirčių piliakalnio, šokiai bet kuriame name, kur buvo didesnė kamara, vakarėliai Gaidelių mokykloje, kartu šokdavo, po to lydėdavo namo... Tai taip ir buvo viskas...

Gyvenime buvo visko, - kalba Bronė Svarauskienė, - daug mirčių, o jau linksmiau buvo, kai vaikai pradėjo „ženyti“. (Svarauskai išaugino tris vaikus). Bronė ir Juozas jau atšventė auksines vestuves, tik be iškilmių, vaikai pasveikino. Džiaugiasi vaikais, kad dar gyvena šeimose, „neiširė“. Didžiausias džiaugsmas - du anūkai ir keturios anūkės. Kaip ir visi seneliai, didžiuojasi, kad jiems gerai sekasi. Vienas anūkas sportininkas

(sūnaus Sigito), iš įvairių varžybų medalius parsiveža.

O patys Svarauskai per visą gyvenimą visur kartu ėjo. Bažnyčioj giedojo gal 50 metų, ir saviveikloj dalyvavo. „Ir vaidinom, ir dainavom – visur buvom kartu“, - abu pritaria vienas kitam. Vygantas Varneckas apie dainininką Juozą Svarauską ir į laikraštį „Lenino keliu“ (dabar - „Utenis“) buvo parašęs. O kai tik atvažiuodavo kokie studentai, tai ir Varneckas, ir klebonas vis pas Svarauskienę nusiųsdavo. Bronė sako, kad dainavo visą gyvenimą: iš pradžių su seserim, o po vedybų jau su vyru. Atmintis ir dabar dar gera, atsimena visas dainas. „Tik kad balso nebėr ir sveikatos“, - šypteli namų šeimininkas.

Nijolė Šuminienė

Šiaurietiškas vaikščiojimas aplankė Tauragnus

Šiaurietiškas ėjimas su specialiomis lazdomis populiarėja visame pasaulyje kaip aktyvaus laisvalaikio leidimo, kūno ir sielos sveikatinimo būdas, tinkantis įvairaus amžiaus žmonėms. Šis ėjimas ypač tinka turintiems sąnarių ir nugaros problemų. Jis atpalaiduoja kaklo ir sprando srities raumenis, treniruoja viršutinės kūno dalies raumenis, gerina širdies ir kraujagyslių veiklą.

Prieš keturias savaites tauragniškiai tikriausiai nustebo, išvydę grupę moterų, žingsniuojančių pasiremiant lazdomis. Tai buvo pirmoji treniruotė, kurios metu Utenos rajono savivaldybės visuomenės sveikatos biuro specialistė mokė teisingo vaikščiojimo su specialiomis lazdomis, įvairių pratimų, treniruojančių kūno raumenis. Į pirmąjį užsiėmimą susirinko vienuolika moterų. Kiekvienai buvo parinktos lazdos, paaiškinta, kaip jomis naudotis. Visa grupė nužingsniavome iki „Bliūdelio“ ežero ir atgal. Grįžome sveikesnės ir žvalesnės ir su nekantrumu laukėme kito užsiėmimo.

Užsiėmimai vyksta kiekvieną trečiadienį 15 val., jei nesutrukdo sniegas ir stiprus šaltis. **Renkamės prie kultūros centro.** Grupėje gali būti 20 žmonių, nes instruktorė turi tiek lazdų komplektų. Kviečiame prisijungti.

Dar kartą primename **Tauragnų gaisrinės** tel. Mob. 865711515 (naujas); Taip pat galite skambinti ir bendrosios pagalbos tel.112.

Niekada labai smarkiai nesipyko, o jau apie skyrybas niekada jokios kalbos nebuvo. Gal žmonės Dievo labiau bijojo, tikėjimas saugojo nuo neatsakingų žingsnių. „Tik Dievas dabar gali išskirti, nes jau metų daug...“, - priduria Juozas. Jaunom šeimom, sumaniusiom skirtis, norėtų pasakyti, kad pirmiausia reikėtų pagalvoti apie vaikus. Reikėtų mokėti nusileist vienas kitam. Ir nesidairyt į kitus ir kitas, jei turi savo šeimą!

Ačiū šioms gražioms šeimoms, kad įsileido į savo namus, kad papasakojo apie savo gyvenimą. Ir tegu būna noras ir mums visiems taip gražiai nugyventi savo metus.

TRUMPAI

(apžvelgė Danguolė Grabauskienė)

Sausio 18 d. Utenos verslo informacijos centre vyko bendruomenių diskusija apie dalyvavimą projekte „**Bibliotekos pažangai**“ (mokymuose „Bibliotekos ir bendruomenės pristatymas internete skaitmeninių priemonių pagalba“). Diskusijoje be mūsų bendruomenės narių Danguolės Grabauskienės, Loretos Juškėnienės, Aldonos Tartilienės, Valdos Žebelienės dalyvavo ir Antalieptės (Zarasų r.), Adomynės (Kupiškio r.) bendruomenių nariai. Bendruomenių atstovai pasidalino mintimis, kaip sekėsi dalyvauti projekte, kokios iškilo problemos, pasiūlė, kaip būtų galima pratęsti darbą.

Diskusiją vedė UAB „Socialinės informacijos centro“ koordinatorė Monika Grubliauskytė.

Utenos apskrities vyriausiojo policijos komisariato organizuotame „Saugiausios Utenos rajono seniūnijos“ konkurse laimėjo Tauragnų seniūnija. Utenos apskrities VPK viršininkas Linas Pernavas seniūnui Alvydui Danauskui įteikė „**Saugiausios seniūnijos**“ taurę.

AKTUALU

Seniūnas Alvydas Danauskas įteikė prašymus LR Seimo nariams Mildai Petrauskienei, Edmundui Pupiniui, Utenos r. savivaldybės merui Alvydui Katinui, kad būtų dar kartą svarstytas klausimas dėl lengvatų taikymo už elektros energiją mūsų seniūnijos gyventojams. Prašymus pasirašė seniūnas, klebonas Bronius Šlapelis, visų šešių seniūnaitijų seniūnaičiai ir Tauragnų bei Klykių bendruomenių pirmininkai Danguolė Grabauskienė ir Vilius Kryžius.

Tokius pat prašymus įteikė ir Daugailių bei Saldutiškio seniūnai.

Gautas atsakymas iš LR Seimo nario E. Pupinio. Jis kreipėsi į LR Vyriausybę ir LR Energetikos ministeriją dėl šio klausimo sprendimo.

Janina Augulytė

Seniai, seniai, dar XX – amė amžiuje, bevartydama Ignalinos rajono laikraštį, pamačiau pažįstamo žmogaus vardą ir pavardę. Ir tekstas mane sudomino. Išsikirpau tą „maldele“ ir ją „meldžiuosi“ iki šiol. Ir bendraamžiams rekomenduoju. Manau, ji ir šiandien aktuali ne tik „pagyvenusiems“, bet ir jaunesniems. „Pagyvenusiems“ padės savikontrolei ir atgailai, o jaunesnius skatins būti pakantesnius ir atlaidesnius „pagyvenusiems“ tėtėms, mamoms, dėdėms ir tetulėms. Paskaitykit. („Nauja vaga“, 1994-05-07)

Pagyvenusio žmogaus maldele

Tu žinai, Viešpatie, kad aš senstu. Todėl prašau Tavęs padaryk, kad netapčiau įkyriu plepiu ir susilaikyčiau nuo pareiškimo savo nuomonės visais klausimais, ypač tais, apie kuriuos aš nieko nenusimanau. Prašau taip pat apsaugoti mane nuo kišimosi į kiekvieno pažįstamo reikalus. Meldžiu Tavęs, Viešpatie, kad nekartočiau tą patį daug kartų iš naujo ir nedėstyčiau visų nereikalingų detalių. Suteik man jėgų, kad kalbėčiau tiesiog apie reikalą.

Surakink, Viešpatie, mano lūpas, kai aš prasižysiu skūstis savo ligom. Kadangi jų daugėja su mano amžiumi, tai ir mano norai skūstis atitinkamai auga.

Išmokyk, Viešpatie, mane pripažinti, kad retkarčiais ir aš galiu klysti. Padaryk, kad aš, turėdamas daug patyrimo ir išminties, nenorėčiau visus mokyti. Tu žinai, Viešpatie, kad aš nenoriu dėl savo įkyrumo netekti visų ligi paskutinio savo draugų. Tai padėk man, Dieve. Amen!

Balys Kluonis**Užgavėnės (iš interneto)**

Užgavėnės (šiomet - vasario 21 d.) - gamtos žadinimo šventė. Storulis Lašininis ir išdžiūvėlis Kanapinis, žiema ir pavasaris, eina imtynių, kuris kurį nugalės. Kaukėti persirengėliai vaikšto po žmonių kiemus nešiodami Morę, visaip gąsdindami žiemą, kuri galop sudeginama. Užgavėnių skanėstas - blynai, nesvarbu bulviniai ar miltiniai, su mėsa ar grybais.

Pirmoji diena po Užgavėnių - Pelenų diena. Prasideda gavėnios periodas. Jis trunka iki pat Velykų. Sakoma, kad šiuo metu negalima valgyti mėsos, o tik tai, kas nuo Užgavėnių tarp dantų liko. Liaudyje išlikę pasakojimai, kaip viena moterėlė Užgavėnių vakarą įsikišusi į burną kumpį ir užmigusi, kad rytoj galėtų apsimesti, kad suvalgė tai, kas liko tarp dantų. Deja, bemiegodama ji tuo kumpiu paspringo ir užduso. Vyrai išnaudodami

šią proga rengdavo išgertuves - degtinę „praskalaudavo“ tarpdančius, kad mėsos neliktų.

DĖMESIO!

Rugpjūčio 3 – 5 d. organizuojama ekskursija Ryga – Jūrmala. Rygoje planuojama aplankyti Zoologijos sodą, Automobilių ar Aviacijos muziejus, liftu pakilti į aukščiausią bažnyčios bokštą. Jūrmaloje ekskursijos visai grupei neplanuojamos. Gyvensime 100 metrų nuo jūros (Riga Beach Hostel – Dzintaru prospekts 50). Vienos nakties kaina žmogui – 10 Eurų (apie 35 Lt), mažiems vaikams, kurie neužims atskiros lovos, mokėti nereikės. Autobuso kaina bendruomenės nariams ir rėmėjams (dirbantys bendruomenės nariai turėtų pervesti 2 proc. pajamų mokesčio) – apie 15 litų, kitiems – apie 30 litų. Gal ir mažiau, dar bus patikslinta. Dalį kelionės išlaidų dengsime iš bendruomenės lėšų.

Planuokite atostogų laiką ir registruokitės pas Valdą Žebelienę. Autobuse 69 vietos.

Rajono gyventojų mažėja (iš interneto)

Palyginus paskutinių trejų metų statistiką, aiškėja, kad gyventojų skaičius rajone mažėjo: iki 2011 m. liepos 1 d. Utenos rajone gyveno 45 351 gyventojas, 2010 metais – 46 370, o 2009-aisiais – 47 267.

Praėjusiais metais įrašyti 689 mirties ir 339 gimimo aktai. Panaši situacija buvo ir 2010 metais – mirė 672 žmonės, o gimė 355 kūdikiai, 2009 metais užregistruota 719 mirčių ir 359 gimimai. Tarp visų pernai gimusių vaikų, iš kurių daugiau buvo berniukų – 178, o mergaičių – 161, Užregistruoti ir 58 užsienio valstybėse gimę vaikai.

Praėjusiais metais susituokė 202 poros, užpernai – 224, o 2009 metais – 252. Praėjusiais metais užregistruoti 125 santuokų nutraukimo atvejai, 2010-aisiais - užregistruotos 132 ištuokos.

Populiariausi berniukų vardai: Nojus, Paulius, Jonas, Lukas, Augustinas, Emilis, Jokūbas. Mergaičių: Viltė, Kamilė, Ugnė, Emilija, Gabrielė, Smiltė.

A + A *Seniūnijoje sausio mėn. mirė*

VLADAS ŠEDUKIS, Nečioniškio k., 71 metų.

ALGIRDAS STANISLOVAS KUNCĖ, Tauragnai, 63 metų.

NATALIJA KAIRIONIENĖ, Maleckazemio k., 68m
Užjaučiame artimuosius

Nuotraukos Žymanto Trimonio.
Redagavo ir maketavo Danguolė Grabauskienė.
Spausdino Utenos spaustuvė.